

Sevebilme Yetisi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Kasım 2013

Sayısal literatürde sık kullanılan bir tabir vardır: Alt ve üst limit... Bunu gündelik hayata rahatlıkla uyarlamak oldukça mümkün. En azından bir takım şeyleri yapabilme, dayanabilme kapasitesi.

Hayatta her şeyin bir sınırının olduğu yadsınamaz bir gerçek... Uykunun, çalışmanın, beslenmenin, sporun ve akla gelebilecek her şeyin, istediğimiz kadar örneklendirebiliriz.

Belli bir noktadan sonra zorlamak diğer bir deyişle limiti aşmak tehlikeli sonuçlar doğurabilir. Hatta ve hatta yeraltında aşırı enerji birikiminin depreme yol açtığı gibi jeolojik bir gerçek olduğu gibi.

Hele ki, söz konusu insan ve yaşadığı olumsuzluklarsa, ne çok şey vuku bulabilir o insana dair. En basiti, sebepsiz yere ket vuruluyorsa gündelik yaşantınıza ve aklın kabul edemeyeceği saçma sapan tutumlar ve beklenmedik olaylarla karşı karşıya kalıp, haksızlığa uğruyorsanız, durum oldukça içler acısı. Buna ek olarak, savunma sisteminiz ki bunu, kendini müdafaa anlamında söylüyorum, devre dışı ise işiniz Allah'a kalmış...

Uzunca bir süre, üç maymunu oynamak son birkaç yıl zarfında, öylesine yordu ki beni. Hayatımın büyük bölümünde suskunluğu bir nezaket göstergesi olarak algılayıp, benimsememin çok ötesinde bir olay benim yaşamak zorunda kaldığım.

Olayın muhteviyatının, gidişatının, koşulların ne olduğu bir yana bende yarattığı olumsuzluklar bayağı yıpratıcı ve can bezdirici. Bir takım şeyleri somut bir şekilde dile getirip, sunmaktan ziyade, yaşadığım haksızlıkların iz düşümü pek çok açıdan pahalıya patladı.

Kısaca tamamen bir limit aşımı; özellikle de sabrımın zorlanması. Bir noktadan sonra beklentilerim, umutlarım, düzenim inanılmaz bir sekteye uğradı üstelik haksız yere.

Çok sevip, değer verdiğim bir aile büyüğüm hep şunu söylemiştir sohbetlerimizde: "Allah iyilerle karşılaşırın." Bilindik bir söz ama içeriği gerçekten de dolu dolu...

Böylesi zor zamanlarda ne yazık ki; kimin gerçek dost olup olmadığını anlamak acı tecrübelerle sabit oluyor süreç ilerlerken. Ve bir de bakıyorsunuz; maskeler düşüp, çıplak yüzleriyle karşılaşıyorsunuz dost bildiklerinizin.

Olaya iyi yönünden bakınca, iyi bir dost kazanmadım da değil hani: Elimin altındaki dostumu fark etmemişim senelerdir. İtiraf etmem gerekirse; kalemimin senelerce neden böyle sessiz kaldığını

çözememiş olsam da bir yoldaş edindim.

İç dünyamızı çoğumuz gözlemleyip, yorumlarımız kendimizce. Fakat bunu paylaşmak mı; bırakın paylaşmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Meğer ki; ne çok matruşka ile yaşamışım senelerdir: Sevgili matruşkalarım benim...

Diğer yönden, içimdeki enerji birikimi infilak etmek yerine, kelimelerle açığa çıktı. Aksi takdirde ne olurdu, bilemem ama sanırım Akut bile çıkaramazdı beni bu enkazın altından.

Sonuç mu... Sadece yakın çevremde olan insanlara bakıp, karar vermenin yanlış olduğu gerçeğiyle yüz yüze kaldım. Bir kısmının bu denli yakın ama sayısız ışık yılı uzakta olduklarını da yeni yeni keşfettim.

Meğer başka dünyalardan ne çok insan varmış benzer duyguları paylaşıp, sıkıntılı evrelerden geçen: Uzak görünen ama içten hissettiğim nicesi...

Bu kez küskün değilim tüm bu yakınmamalarıma rağmen. Ama yine de küs olduklarım gerilerde kaldı.

Yazımı nihayetlendirirken, son bir şey daha...

Tüm duygular biz insanlar için: Sevgi, anlayış, inanç. Nefreti ise asla koymuyorum bu ışıldayan duyguların içersine. Zira nefretin insanlıkla bağdaşmadığına inanıyorum.

Belki pek çok konuda limit aşımına uğramış olabilirim ama inancım ve sevebilme yetimde asla bir limitim olmadı hayatta.

Hayatın tadı başka nasıl çıkar ki...